

sivt mere på de borgernære områder end på noget tidspunkt tidligere i historien.

Kl. 14:17

Formanden:

Hermed sluttede så spørgsmål 1, og vi går til spørgsmål 2, som også er stillet til finansministeren af hr. Morten Bødskov.

Kl. 14:17

Spm. nr. S 371

2) Til finansministeren af:

Morten Bødskov (S):

Hvilke konsekvenser mener ministeren det har for velfærden, at regeringen år for år agter at bruge stadig færre penge (realvækst) på vores børn, ældre og syge?

Formanden:

Det er også finansministeren, der lægger ud her. Værsgo.

Kl. 14:17

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg må sige, at jeg jo ikke kan genkende billedet af, at regeringen år for år bruger færre penge på vores børn, syge og ældre. Det er jo det, spørgsmålet hviler på, og det er et forkert billede. Næste år er situationen jo den, at der samlet set bruges noget, der ligner 53,5 mia. kr., reelt mere på den offentlige service end i 2001, og størstedelen af det her løft på 53,5 mia. kr. er målrettet kommuner og regioner, altså sundhedsområdet, socialområdet og undervisningsområdet, så der har med andre ord været tale om et betydeligt løft af den samlede offentlige velfærd under den nuværende regering. Det er et løft, der er kommet både børn og ældre og syge til gavn, og det folder jeg gerne yderligere ud.

Kl. 14:18

Formanden:

Hr. Morten Bødskov.

Kl. 14:18

Morten Bødskov (S):

Endnu en gang er vi i en situation, hvor vi har en finansminister, som står med Finansministeriets hokuspokusregnestykker, som Nina Smith også har sagt. Det, finansministeren står og taler om, er, hvor mange kroner der er tilført næste år, så man kan løfte servicen. Det, der er det centrale, er, hvordan det går med udviklingen. Altså hvor meget stiger det fra år til år? Det er det, der er det helt centrale.

Der må man bare konstatere, at hvis man ser på regeringens egne økonomiske planer, vil man

se, at realvæksten falder, med hensyn til hvor mange penge kommunerne år for år har ekstra til rådighed til at investere i daginstitutioner, skoler, ældreområdet osv. – alt det, der handler om indhold og ikke om bygninger. Det er jo derfor, at man rundtomkring i ganske mange kommuner har været igennem massive besparelser her i efteråret, samtidig med at regeringen har stået og lovet megaløft i velfærden. Det er jo, fordi den her regering har en meget, meget fast strategi om, at der år for år skal være stadig mindre til rådighed til, at man kan investere i det, der er fælles, nemlig ordentlig ældreomsorg, ordentlige folkeskoler og ordentlig pasning af vores børn.

Derfor er spørgsmålet til finansministeren bare: Kan finansministeren bekræfte, at der foregår massive millionbesparelser rundtomkring i kommunerne? Det er sket med de her budgetter, det er sket med de forrige budgetter, og det står i skærende kontrast til de løfter, som regeringen har givet ved folketingsvalget, og som man nu har haft tre muligheder for at indfri over for befolkningen: først ved finansloven, som vi lavede i foråret, så ved kommuneaftalen og nu ved den her finanslov. Ingen af gangene er det lykkedes at løfte serviceniveauet, således at befolkningen vil opleve en stigende realvækst i forhold til året før, når det handler om at forbedre servicen på børne-, ældre-, sundheds- og folkeskoleområdet.

Kl. 14:20

Formanden:

Finansministeren.

Kl. 14:20

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nej, det kan jeg ikke bekræfte, for det er heller ikke rigtigt. Tag f.eks. sundhedsområdet. Jeg skal ikke stå og sige, at vi har paradisiske tilstande i det danske sundhedsvæsen, det har vi ikke. Der er masser af udfordringer, strejken i foråret skabte også et problem. Men går man ned og ser på, hvad der præsteres i det danske sundhedsvæsen nu kontra i fortiden, må man sige, at det på alle måder er gået bedre. Overlevelsesgraden er steget, der er investeret massivt på kræftområdet og hjerteområdet, der behandles langt flere patienter end på noget tidligere tidspunkt, og ser man bort fra det efterslæb, der er kommet oven på strejken, er antallet af folk på venteliste faldet – bare for at tage et konkret eksempel, når der nu spørges til de syge.

Situationen er faktisk også den, at hvis man ser på, hvor stor en andel forbrugsudgifterne